

at denne Episode var foregaaet, som jeg antager, efter hvad der foreligger, dog ikke er fuldt oplyst, maatte han meget mere kunne slutte: Nu stunder det mod Enden; nu ønsker Valgbestyrelsens Formand snart at slutte Forhandlingen, og derfor vil han ikke give mig Ordet, men han vil dog nok give mig det for en kort Bemærkning. Deraf maatte han slutte, at Principet ikke var det, at han ikke kunde faae Ordet, med mindre han interPELLEREDS, men derimod det, at naar Valgforhandlingen nærmede sig sin Ende, kunde der ikke gives Anledning til langvarige Udtalelser. Vi haave imidlertid Exempler nok paa, at „korte Bemærkninger“ eller „ganske korte Bemærkninger“, som Valgbestyrelsens Formand mener, at Ordene ere salbne, kunne udspinde sig i det Uendelige, og Mange kunne jo i korte Bemærkninger faae sagt lige saa Meget som Andre i lange Foredrag. Faktum altsaa var, at han i 1876 fik Ordet. At han først fik det efter nogen Parlamentering, er af mindre Bigtighed; Hovedsagen er, at han fik Udgang til at udtale sig om den Sag, han vilde udtale sig om. Deraf, at Ordet den Gang først blev ham negtet, og han derefter fik det for en kort Bemærkning, kunde han ikke slutte sig til, at han for Fremtiden kun kunde faae Ordet, naar han blev interPELLERET. Han kunde ikke vide, at Formandens Uhr gif galt, og han var ikke forpligtet til at rette sig derefter. Jeg skal imidlertid tilføie, at, dersom Valgbestyrelsens Formands Fremgangsmaade — jeg siger udtrykkelig Fremgangsmaade, ikke Princip — haude været en saadan som den, det første Mindretal har ment, at den var, vilde jeg for mit Vedkommende haue været meget i Tvivl, om jeg muligvis ikke kunde haue været enig med Mindretallet; thi det er ikke en saa rigorøs Fremgangsmaade som den, der er fulgt. Det er en Fremgangsmaade, der, da nu engang Ledelsen er overladt til Formanden, mulig kan lade sig forsvare, men den udelukker ikke, at den Udgang til at tale, Valgloven hjemler, gives Kandidaten. Men det, jeg vil urgere, og som jeg søe tillod mig at bemærke, er, at denne Mindretallets Fremstilling er et Maleri af, hvad der er stet, og vor Fremstilling er et Fotografi deraf. Det er bekjendt, hvorledes en dygtig Kunstner ved et enkelt Pennestrøg (En Stemme: Penselstrøg!) — Sa, vi se jo ofte her blandt de Kunstnere, der staae vor Forsamling og andre store Forsamlinger Opmærksomhed, hvorledes de med et enkelt Pennestrøg kunne forandre Karakteren i Portrættet. Saaledes gaar det ogsaa med en Maler, ved et Penselstrøg kan han forandre hele Koloriten, saa at man just ikke er i Stand til at sige, at det ikke er den samme Situation, men Situationen er dog ikke ganske uforandret den samme, som den er i Virkeligheden. For mig har det den Betydning, at, saafremt Valgbestyrelsens Formand haude brugt den forholdsvis humane Fremgangsmaade, der er angiven i Mindre-

tallets Betænkning, vilde jeg haue taget nærmere Underveielse, om jeg ikke kunde være enig med det ærede Mindretal. Det er nu sagt, ogsaa af det ærede Mindretal, ja, det begynder allerede i Forklaringerne for Retteen fra Valgbestyrelsens Formands Side og gaar igjen i det ærede ene og det ærede andet Mindretals Betænkning, at Sorgen Pedersen jo haude den letteste Udgang til at skaffe sig Ordet igjennem en Interpellation. Han behøvede blot at sige til en af sine Stillere eller til en Anden: „Vær saa god at interpellere mig om det og det.“ Jeg maa tilstaa, at jeg for mit Vedkommende er meget forundret over, at disse Utringer ere fremkomne og ere gaaede glat væk igjennem, uden at Nogen har lagt Mærke til, at det er Noget, som vel passerer hist og her, men som man skulde undgaa; thi derved vil let Valghandlingerne synke ned til at blive, om jeg saa maa sige, et Slags Skuespil, der opføres for det menige Folk. Det er tvivlsomt, om hele den offentlige Fremtræden, som vi i Modstæning til flere andre Lande haue givet vore Valghandling, er rigtig eller ikke, men haue vi den, skulle vi holde den ren og klar. For mig er det i det Mindste tydeligt, at, naar det saaledes er et aftalt Spil i Forveien, saa er det at stille Valgerne Blaar i Øinene, og hvad skulde det til? Hvorfor skal en Mand, som efter Valgloven har fri Udgang til at udtale sig, gaa en Omvei for at komme til at faae Ordet? Jeg kan saa godt forstaa, at den salbne Kandidat, efterat det paa en kategorisk Maade var sagt ham, at han kun kunde faae Ordet, naar han blev interPELLERET, har foretrukket at tie stille og høre sig for Magten, og jeg tvivler om, at ret Mange i hans Sted vilde haue baaret sig anderledes ad, navnlig at man enten i hans Sted vilde, ligesom han gjorde i 1876, haue tinget om Ordet, hvor det var Ret [at kræve det, eller gaa en Omvei, hvor det var Formandens utvivlsomme Pligt at give Ordet. Hvorfor skulde Vedkommende gaa de Veie? Jeg ser ikke, at man med Rette kan bebreide ham, at han ikke er gaaet de Veie. Det var dette, jeg haude at bemærke med Hensyn til det ærede første Mindretals Bemærkning i Betænkningen. At Mindretallet kommer til den Konklusion, som det gjør, undrer mig slet ikke. Men efterat Mindretallet saaledes har sagt, at den af Valgbestyrelsens Formand brugte Fremgangsmaade ikke er i Strid med nogen af Bestemmelserne i Loven, saa tilføier Mindretallet, at, selv om man kunde haue været enig med Flertallet i, at Valgbestyrelsens Formand ikke haude handlet med den fornødne Ronbuite, og at han burde haue givet Ordet til den salbne Kandidat, saa kan man dog ikke forstaa, hvorledes man derefter kan komme til det Resultat at forfaste Valget. Det siges, at det for Enhver maa stille sig som yderst usandsynligt, at det vilde haue haudt nogen Indflydelse paa Stemmetaillet, om Dr. S. Pedersen haude faaet